

VÝSLEDKY VOLEB PASTORAČNÍ RADY

Koho jsme si 9. a 10. dubna 2005 přáli mít v nové pastorační radě pro další tříleté období? Z celkem 384 odevzdaných hlasovacích lístků bylo jen 15 neplatných (nevyplněné vůbec, nepřehledně nebo nepřesně). Přízeň voličů byla mezi kandidáty rozložena takto:

Nejvíce hlasů dostal Pavel BURIAN 228, Marie ŠÁRKOVÁ jen o 8 méně, Věnceslava SVOBODOVÁ 214, Jiří ŠÁRKA 198, Petr KŘÍŽEK 197, Jana ŠILHAVÁ 187, Jakub HRADEC 169.

Vzhledem k tomu, že z důvodu velkého pracovního nasazení v redakci Naše rodina a dalších aktivit musela přes důvěru voličů odstoupit Jana Šilhavá, zbývající šestice tvoří základ nové pastorační rady.

(pokračování na str. 2)

*Vzpomínka našich farníků
na Jana Pavla II. na str. 4 a 5*

VĚSTNÍK 3/2005

společenství křesťanů
v Praze 4 - Lhotce

PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO

Ježíš před svým odchodem k Otci jasně mluví o Duchu svatém, který bude seslán učedníkům, který je bude posilovat, který tady bude působit.

Apoštolové po Ježíšově Nanebevstoupení setrvali na modlitbách schouleni kolem Panny Marie. A desátý den byli naplněni a zážili

ohněm Boží lásky a zápalem po Boží vůli. Skutky apoštolů nám ukazují velkou proměnu. Z ustrašených, bázlivých lidí se stávají hrdí a neohrožení vyznavači Krista.

Slavnost Seslání Ducha svatého je jednou z největších slavností liturgického roku. Neumíme ji však slavit jako Vánoce nebo Velikonoce. Ale je to KLÍČOVÝ MOMENT v životě Církve. Někteří ho nazývají momentem jejího narození. A nejde tu jen o církev jako společenství. Jde tu i o každého jednoho jejího člena.

Co je potřebné, aby Duch svatý udělal i s námi takovou proměnu, jako to vidíme na apoštolech? Vždyť Ježíšovy přísliby trvají stále... Dokážeme setrvat na modlitbách? Umíme se schoulit kolem Panny Marie? Vyprošujeme si pomoc od Boha? Funguje společná modlitba v rodinách? Snažíme se číst Písmo svaté a zamýšlet se nad jeho texty? Jsme otevření pro Boží věci? (Pokračuje tajenka křížovky ze str. 7), to je v církvi konstanta, která stále trvá.

P. Bedřich VYMĚTALÍK

NÁŠ ÚČET

Hlásíme se ke slibu, že do každého čísla Věstníku připojíme zprávu o hospodaření naší farnosti.

Zůstatek účtu k 3. březnu letošního roku byl 139 098 Kč (informace ve Věstníku 2/05).

Od té doby měla farnost tyto příjmy:

44 068 Kč sbírky v březnu
38 343 Kč sbírky v dubnu (do 22. 4.)
20 000 Kč dar

102 411 Kč příjmy celkem

Současně byly tyto výdaje:
29 910 Kč elektřina na Královci
18 380 Kč elektřina za kostel (období 26. 11. 2004 – 22. 3. 2005)
2 100 Kč hostie
1 111 Kč poplatek za telefon a internet
2 000 Kč režijní (květinová výzdoba, saponáty)
9 200 Kč odeslaná sbírka na Arcidiecézní charitu

59 701 Kč výdaje celkem

Stav našeho účtu k 22. dubnu 2005 je tedy 181 808 korun. (V)

VÝSLEDKY VOLEB

(pokračování ze str. 1)

Pater Bedřich Vymětalík i tentokrát využil svého práva a jmenoval ještě další čtyři členy:

Tomáše HROUDU (160 hlasů), Zdeňka PEJČOCHA (99), Pavla MAREŠE (73) a Kateřinu CERHÁKOVOU (68).

Členy pastorační rady jsou také Jarmila KLINGEROVÁ, z titulu členky sekulárního institutu Společenství Panny Marie na cestě, kaplan Stanislav PŘIBYL a jáhen František MARTINEK.

Pro úplnost počty vašich hlasů u zbývajících kandidátů:

Hana STEHLÍKOVÁ 107, Josef BARTOŠ 84, Petr FANTA 74, Lukáš KERVITCER 40, Věra FEXOVA 25 a Alžběta CVACHOVÁ 23.

(P)

* * *

NOVÁ PASTORAČNÍ RADA

Pavel BURIAN

Správce pražského kláštera sester voršilek, 51 let. Otec pěti dětí, které dobře známe od Božího stolu jako věrné ministranty – jablka nepadla daleko od stromu, opora naší farnosti, rádce ministrantů, technik a obětavý pomocník v každé situaci a u každé akce. Člen už třetí pastorační rady na Lhotce.

Marie ŠÁRKOVÁ

Podniká jako dámská krejčová, 46 let. Patří k nejobětavějším farníkům. Učí děti náboženství a prakticky v jejich kultivaci pokračuje při nedělních mších svatých, když organizuje průvody dětí s obětivými dary k oltáři. Ten bývá často vyzdoben její vkusnou květinovou vazbou. Organizuje pravidelné úklidy kostela, ministrantům našla rochetu, stará se o zahradní slav-

nost farnosti, zpívala ve sboru, pomáhá při pohoštění na farních posezeních aj.

MUDr. Věnceslava SVOBODOVÁ

Lékařka na neurologické klinice Fakultní Thomayerovy nemocnice v Krči, 47 let, má velkou empatii ke zdravotně postiženým, starým a sociálně slabým, jimž pomáhá ochotně také ve farnosti. Její zásluhou mohou lhotečtí farníci sportovat v areálu nemocnice a také se těšit, že mají ve velké rodině také Francise z Ugandy. Má 4 děti, které jsou posilou našim ministrantům. Do pastorační rady je zvolena podruhé.

Dipl. Theol. Petr KŘÍŽEK

Ing. Jiří ŠÁRKA

Statik – projektant, 49 let. Sdružení salesiánských spolupracovníků, pracuje s mládeží a vidáme ho na dětských mších svatých nejčastěji s basou v kapele Nestíháme, protože miluje liturgickou muziku.

Jarmila KLINGEROVÁ

Členka sekulárního institutu Společenství Panny Marie na cestě, 69 let. Vyučuje náboženství, zpívá ve sboru.

Vystudoval teologii na Katolické univerzitě v Eichstättu, 34 let, od roku 1996 působí v České křesťanské akademii v oblasti sociální etiky, člen pracovní skupiny pro přípravu mší sv. přednostně směřující k dětem. Hlavní autor pastoračního plánu farnosti, přesvědčivě zvolený místopředseda nové pastorační rady.

JUDr. Ing. Jakub HRADEC

Česká kancelář pojistitelů, 49 let. Neodmyslitelně patří ke lhotecké farnosti a její reprezentaci. Zpívá ve sboru, pomáhá organizovat jeho činnost. Podílel se na budování našeho rekreačního zařízení v Královci. Farnosti trvale nabízí své organizační, ekonomické a právní schopnosti, které byly nejednou využity. Byl členem všech pastoračních rad. Nyní jako sekretář.

MUDr. Pavel MAREŠ

Onkolog Všeobecné fakultní nemocnice, 42 let, ve lhotecké farnosti od roku 1995. Pochází z farnosti Braník, v mezidobí od 20 do 30 let aktivně pracoval ve farnosti sv. Terazičky v Kobylisích (např. setkání Taizé 1990 v Praze), 2 roky ve farní radě. Manželka Marie se podílí na přípravě dětských nedělních bohoslužeb.

Mgr. Kateřina CERHÁKOVÁ

Magistra farmacie v lékárně na Libuši, 25 let, vystudovala farmaceutickou fakultu veterinární a farmaceutickou univerzity v Brně. Do farnosti, kde byla pokřtěna i biřmována, chodí od roku 1988. Zpívá ve lhoteckém chrámovém sboru.

**Rozhoduji se pro Tebe.
Povolal jsi mě, můj Bože.
Jdu!**

Tomáš HROUDA

Pracuje jako programátor ve společnosti Unipro, 24 let, celý dosavadní život strávil ve lhotecké farnosti, kde přijal všechny svátosti od křtu až po svátost manželství. Je jedním z akolytů farnosti a většinou chodí na nedělní večerní mše svaté, na které také ministruje. V pastorační radě je 2. volební období. I v minulých letech měl na starosti zejména webovou stránku farnosti, Příručník, farní ples a Tříkrálovou sbírku.

Mgr. Zdeněk PEJČOCH

Je členem občanského sdružení Orfeus, v němž se stará zejména o osobní asistenci těžce zdravotně postižených osob na území Prahy, 69 let. Vystudoval novinářskou fakultu UK a deset let je šéfredaktorem Věstníku, jehož historie je spjata s otcem Rudolfem. Z titulu potřeby dobré informovanosti byl (dvakrát jmenován) v každé pastorační radě.

K R Á T C E

- **PASTORAČNÍ RADA SLOŽILA SLIB** a představila se farníkům na ranní a druhé mši svaté v neděli 8. května.
- **K NAROZENINÁM OTCI BEDŘICHOVI** s kyticí růží za celou farnost popřál hodně Božího požehnání místopředseda pastorační rady Petr Křížek společně s Jarmilou Klingerovou. „Můžeme Bohu děkovat, že v době nedostatku kněží a opuštěných kostelů máme takového správce farnosti,“ řekla.
- **DALŠÍ BALÓNKY** vypuštěné koncem ledna na dětském farním karnevalu měly šťastné přistání. Kromě těch, které dorazily do Itálie a Bavorska, jak jsme psali v minulém Věstníku, dva doletěly do Tyrolska v Rakousku. Ten první odstartoval Filip Štěpánek, druhý Agáta. Té přišla nejen zpráva, že 24letý náleze se musel za ním vyšplhat na strom, ale také pozvání do jižních Tyrol, místa nedaleko Brixenu, v létě na dovolenou či v zimě na lyžování.
- **VANDROVNÍCI, CESTOVATELÉ, POUTNÍCI** – sezóna se pomalu rozjíždí a možná, že při našem zájezdu do Altöttingu se podíváme do rodiště papeže Benedikta XVI. a ochutnáme papežské párečky a pivo.
- **UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO VĚSTNÍKU 4/2005** je 26. srpna, abyste v něm mohli listovat hned po prázdninách a dovolených v pátek 9. září.

Vzpomínky našich farníků na Svatého otce

DOBRODRUŽSTVÍ S JANEM PAVLEM

Komentátoři se po úmrtí Jana Pavla II. shodovali, že jeho zvolení mělo vliv i na pád komunismu. Jako někdejší novinář mohu dosvědčit, že komunisti se polského papeže báli jak čert kříže. Ani v tisku vydavatelství Lidová demokracie, jehož čtenáři se o Svatého otce pochopitelně zajímali víc než kdo jiný, jsme o něm psát nesměli.

Jako pravidelný čtenář polských katolických nebo křesťanských novin a časopisů, jež nebyly režimem tak přísně kontrolované jako pražské Katolické noviny nebo dokonce i teologický časopis pro kněze Duchovní pastýř, jsem o papeži Janu Pavlovi II. a před tím o Druhém vatikánském koncilu věděl víc než mnozí kněží. Pokládal jsem tedy za svou povinnost s tím zájemce alespoň nějak seznamovat. Veřejné přednášky nepřicházely v úvahu, nic takového se tehdy v kostelích nebo na farách konat nesmělo, a tak jsem se nechal inspirovat příkladem kněze, který svého času k náboženské výchově šikovně využil jeden čas velice prosazovaných tzv. lidových kursů ruštiny (LKR), které musela dělat i lidová strana. Čtvrt hodiny učil „žáky“ azbuku, aby měl alibi, kdyby je z ní někdo chtěl zkoušet, a pak hodinu nebo dvě mluvil o tom, co je z religionistiky zajímavé. Díky tomu obvodní organizace Čs. strany lidové (ČSL), kde

působil, měla z celé ČSL nejvíc kroužků LKR i nejlepší účast.

Protože lidé čím dál méně chodili na nudné schůze, Národní fronta, která ve skutečnosti byla hlavně hlídačem nekomunistických politických stran, místním organizacím ČSL začala tolerovat tzv. doplňkové programy s atraktivnější tematikou. Nakonec to obvykle dopadlo tak, že se chvíli mluvilo o Prvním máji nebo Říjnové revoluci, protože to bylo nařízené a muselo se to objevit v zápisu zasílaném na „vyšší místa“, a mnohem déle o tom, co lidi opravdu zajímalo – o zdravotnictví, historii, sousedních zemích apod.

Tak jsem tedy začal na lidoveckých schůzích hovořit nejprve o koncilu a pak, když byl zvolen papežem, i o Karlu Wojtyłovi. Zápisy povinně posílané na „vyšší místa“ to však raději diskretně zamlčovaly. Měl jsem desítky přednášek nejen v Praze, ale i na venkově.

Trvalo to léta, a tak se dalo očekávat, že dříve nebo později to „praskne“. Mladí lidé si dnes už těžko předsteví, jak se za bolševika všechno možné i nemožné nejen kontrolovalo, ale i zakazovalo. Dokonce i ty polské katolické noviny a časopisy (slovo katolické bych skoro měl napsat do uvozovek, protože i když v nich většinou pracovali věřící lidé, kterým o něco šlo, je vydávaly komunisty trpěné organizace, jež by

dnes leckdo z neinformovanosti možná také označil za kolaborantské) jsem nakonec v Polském kulturním středisku jako dlouholetý zákazník kupoval jen ze známosti. V 70. a 80. letech československé ministerstvo zahraničí totiž Polské kulturní středisko žádalo, aby je neprodávalo.

Můj známý šéfredaktor krakovského Tygodnika powszechného, týdeníku blízkého kardinálu Wojtyłovi a papeži Janu Pavlu II., mi léta Tygodnik posílal z redakce. Byla však období, kdy došel jeden výtisk jen několikrát za rok, když nějaký cenzor na poště zaspal.

Moje neoficiální přednášková činnost kupodivu vydržela až někdy do 70. nebo začátku 80. let minulého století. Pak to prasklo. Můj nejvyšší šéf mě kvůli přednášce o Janu Pavlovi II. na Spořilově seřval jak malého kluka. Málem jsem byl z tisku ČSL, kde jsem tehdy pracoval, vyhozen.

Další „dobrodružství“ s Janem Pavlem II. jsem zažil, když svatořečil Anežku Českou. S papežem jsme se tehdy v listopadu 1989 setkali nejen při mši svaté, při níž Anežku Přemyslovnu prohlásil za svatou, ale pak ještě jednou při generální audienci. Když tisíce přítomných začaly volat „Papež musí do Prahy,“ připadalo mi to poněkud neuctivé, ale Svatého otce to evidentně potěšilo. Ostatně, kdyby ho to nepotěšilo, už za několik měsíců by se v Praze neobjevil. Jiří SÚVA

OPORA MÉHO ŽIVOTA

V říjnu 1978 mně bylo 22 let. S napětím a radostí jsem sledovala volbu papeže Jana Pavla II. Dobře si pamatuji, co znamenala pro nás, kteří jsme žili v socialistickém bloku. Svatý otec se mi stal vzorem a oporou mého života. Tolik jsem se těšila na jeho návštěvy u nás. Při té třetí mně zrovna umírala maminka. Ale i ona s radostí a účastí sledovala jeho přítomnost. V roce 2000 jsem mohla jet do Říma na Národní pouť, abych znovu uviděla zblízka Sv. otce. Byl to

nepopsatelný zážitek. S účastí jsem pak prožívala jeho postupující nemoc a jeho vnitřní sílu a víru, s kterou vše snášel. Jak chtěl ukázat světu, že je třeba, aby každý člověk nesl statečně svůj kříž až do konce svého života, neboť kříž bez Krista a Kristus bez kříže nemůže být. Každý lidský život má svou cenu. A to mnoho dnešního lidí nechce ani slyšet ani vidět, kříži se snaží vyhnout. Svatý otec svou opravdovostí ukázal celému světu, co znamená evangelium žít.

Eva KOČMANOVÁ

POLSKO PO ODCHODU VELKÉHO RODÁKA

Když jsem se před měsícem přihlašovala na poutní zájezd do Polska s cestovní kanceláří Palomino, netušila jsem, že v době konání zájezdu budu spolu s dalšími 40 poutníky svědkem nejrůznějších projevů velkého smutku obyvatel Polska nad úmrtím jejich nejslavnějšího rodáka Karola Wojtyły.

Naše první zastávka byla právě ve Wadowicích, u rodného domku Svatého otce, obklopeného vázami s květinami, kyticemi a rozsvícenými lampičkami, či svícemi, které tam lidé ještě stále přinášeli. Ve výkladních skříních obchodů a v mnoha oknech domů byly vystaveny fotografie z návštěv Svatého otce v jeho rodišti a obrazy zesnulého papeže, doplněné květinovou výzdobou. Podobná situace se opakovala i v dalších polských městech, která jsme postupně navštěvovali. Do rodného domku, v němž se Karol narodil před 85 lety, jsme mohli vstoupit až později, po návratu z poutního místa Kalwaria Zebrzydowska (viz foto), které měl Jan Pavel II. velmi rád a několikrát se sem vracel.

Jednopatrový dům ve Wadowicích je poblíž kostela, v němž Svatý otec později působil jako kněz. Je velmi dobře udržovaný a dnes slouží jako muzeum. V prosklených skříních jsou uloženy rodinné fotografie, obrazy, učebnice, knihy a různé další předměty. I oděvy, které Svatý otec nosil v dětství a dalších obdobích svého života. Zaujalo mě zejména jeho sportovní vybavení, dva páry lyží i s botami, na nichž bylo vidět jejich časté používání.

Jak známo, zesnulý papež byl dobrým lyžařem a miloval turistiku. Vyfotografovala jsem si také zachovanou část bývalé kuchyně a milou mladou řádovou sestřičku, která u vchodu do dvorku domu, rovněž pěkně vyzdobeného keři a květinami, organizovala počet lidí, který může najednou dům pojmout. Zájem o prohlídku domu je veliký, za naší přítomnosti na ni čekalo několik školních tříd s učiteli.

Po prohlídce jsme si téměř všichni zakoupili v blízké cukrárně oblíbené pečivo Svatého otce, polsky nazývané krémovka. I nám chutnalo, připomínalo trochu naše krémové řezy z lístkového těsta. V kostele, kde Svatý otec působil, jsme měli českou mši svatou, kterou sloužil kladenský děkan otec Jiří, spolu se dvěma polskými knězi. Ti nás po celou cestu doprovázeli a mimochodem spolu s dalšími duchovními z Polska pomáhají řešit nedostatky kněží u nás. Mladší z nich, otec Marius, působí ve farnosti kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na Jiřího náměstí v Praze (před 50 lety jsme s manželem v tomto chrámu, jehož projektantem byl známý architekt J. Plečnik, slavili náš církevní sňatek). A otec Maxmilián má nyní na starosti věřící v Praskolesích, kde, jak všichni víme, je pohřben náš P. Vladimír Rudolf.

Po druhé návštěvě Wadowic jsme jeli do Krakova, kde kromě návštěvy hradu Wawel a královské katedrály s ostatky svatého Stanislava, polského biskupa a mučedníka, jsme si prohlédli hroby bás-

níků a členů královských rodů. Poté jsme odjeli na zbývajících dva dny do Czestochowé, známého poutního místa Panny Marie Čenstochovské.

Na zájezdu jsme ještě zavítali do známých solných dolů Wieliczka, kde se těžilo už před 5000 lety. Až 130 metrů pod zemí se nacházejí dlouhé chodby, ale i vysoké prostorné sály a svatyně se stovkami soch a reliéfů vyrobených ze soli. Bylo tam také jezero se slanou vodou a na konci prohlídkové trasy zajímavé hornické muzeum. V jedné z hal je umístěna socha papeže Jana Pavla II. v nadživotní velikosti, zřejmě jediná socha papeže vytvořená ze soli. Stejně jako postavy mnoha polských králů a světců. Také v Lagiewnikách, proslulé svatyni Božího milosrdenství, jsme se setkali s duchem Sv. otce, který toto památné místo před několika lety vysvětil. Přesto, že byl všední den, bylo zde velké množství poutníků a návštěvníků, další stále přicházeli.

Vrcholem naší pouti do Polska byla návštěva výše zmíněného poutního místa Panny Marie Čenstochovské, kde jsme v kapli Nejsvětějšího Srdce Páně měli českou mši. Kde jinde bychom soustředěněji mohli v této chvíli kontempletovat než právě v těchto místech, tolik blízkých Svatému otci.

Přála bych si, abychom i v naší republice viděli v kostelech a na poutích tolik mladých věřících, jako jsme viděli v Polsku.

Věra FEXOVÁ

VE VÍŘE NEMŮŽEME ZŮSTAT DĚTMI

Z prvních slov nového Svatého otce Benedikta XVI.

Jak známo, konkláve 115 kardinálů zvolilo dne 19. dubna 2005 krátce po 17. hodině papežem 78letého Josepha Ratzingera.

Jak napsal ve své zprávě o zvolení nového Svatého otce, zaslané prostřednictvím internetu rovněž jednomu ze spolupracovníků našeho Věstníku, český velvyslanec ve Vatikánu Pavel Jajtner, nový papež Benedikt XVI. se zanedlouho po tom, co byl zvolen, představil veřejnosti mj. slovy: „Po velkém Janu Pavlu II. zvolili páni kardinálové mě, prostého a pokorného dělníka na vinici Páně. Útěchou je mi skutečnost, že Pán ví, jak zacházet i s nedokonalými nástroji, a především – svěřuji se do vašich modliteb... Pán nám pomůže a jeho matka, Nejsvětější Maria, je po našem boku.“ Papež po svém zvolení mluvil k asi půlmiliónovému zástupu věřících, mezi nimiž byl i P. Jajtner.

Spolupracovník Jana Pavla II.

J. Ratzinger patřil k nejbližším dlouholetým spolupracovníkům Jana Pavla II., který jej již v roce 1981 jmenoval prefektem Kongregace pro nauku víry.

Ratzinger, rovněž předseda papežské biblické komise a Mezinárodní teologické komise a doyen kardinálského kolegia, se narodil 16. dubna 1927 v bavorském Markt am Inn.

Jeho otec byl důstojníkem policie a pocházel z tradiční katolické rolnické rodiny v Dolním Bavorsku.

Léta dospívání J. Ratzinger strávil v Traunsteinu. V posledních měsících druhé světové války byl povolán k pomocným protiletectkým silám.

V letech 1946 až 1951 studoval filozofii a teologii v Mnichově a ve Freisingu. Kněžské svěcení přijal 29. června 1951.

Již v tomto roce začal vyučovat. V roce 1953 obhájil doktorskou práci Lid a dům Boží v církevním učení sv. Augustina. O čtyři roky později získal kvalifikaci univerzitního učitele. Dogmatiku a fundamentální teologii učil na Vyšší škole filozofie a teologie ve Freisingu, poté v letech 1959 až 1969 v Bonnu, 1963 až 1966 v Münsteru, 1966 až 1969 v Tübingenu. Od roku 1969 byl profesorem dogmatické teologie a historie dogmat a vicerektorem univerzity v Řezně (Regensburgu). V 35 letech se stal

konzultantem Druhého vatikánského koncilu.

Papež Pavel VI. ho jmenoval arcibiskupem v Mnichově a Freisingu. Dne 28. května 1977 byl na arcipastýře této rozsáhlé diecéze vysvěcen jako první diecézní kněz po 80 letech.

Kardinálem ho jmenoval rovněž Pavel VI., a to na konzistoři 27. června 1977. Papež Jan Pavel II. ho 25. listopadu 1981 jmenoval prefektem Kongregace pro doktrínu víry. V průběhu následujících let byl jmenován do vysokých funkcí v římské kurii a 30. listopadu 2002 zvolen doyenem kardinálského kolegia. V letech 1986–1992 stál v čele Komise pro přípravu nového Katechismu katolické církve.

Dne 10. listopadu byl jmenován doktorem h. c. na univerzitě Maria Santissima Assunta a o rok později 13. listopadu se stal čestným členem Papežské akademie věd.

Jak napsal v e-mailu P. Jajtner, výběr jména nového papeže naznačuje hlavní linie budoucího pontifikátu v pokoře a víře, v duchu pravdy, spravedlnosti, pokoje a křesťanské lásky (jinými slovy solidarity).

Konat pravdu v lásce

Podle komentáře P. Jajtnera je v souvislosti s výsledkem volby možné hodnotit Ratzingerův projev při zahájení konkláve v pondělí 18. dubna jako slavnostní vyhlášení ústavy nového pontifikátu – v duchu dosavadní linie církve, reprezentované v posledních 26 letech papežem Janem Pavlem II. Z tohoto projevu, který by stál podle názoru pana velvyslance za ocitování celý, cituje P. Jajtner tuto pasáž:

„Ve víře nemůžeme zůstat dětmi, v nedospělém stavu. A v čem toto být dětmi ve víře spočívá? Odpověď dává svatý Pavel: znamená to být ‚zmítání a unášení závanem kdejakého učení...‘ (Ef 4,14). Jak aktuální popis! Kolik závanů kdejakých učení jsme poznali během uplynulých desetiletí, kolik ideologických proudů, kolik způsobů myšlení... Maličká bárka smýšlení mnoha křesťanů byla nezdávka těmito vlnami zmítána – vrhána z jednoho extrému do druhého: od marxismu k liberalismu, dokonce až k libertinismu (vysvětlivka P. J.: volnosti názorů, mravů, absolutní nevá-

zanosti); od kolektivismu k radikálnímu individualismu; od ateismu k vágnímu náboženskému mysticismu; od agnosticismu k synkretismu („nezáleží, v co věříme, jen když se nám vede dobře“ – pozn. P. J.) a tak dále. Den co den se rodí nové sekty a naplňuje se, co říká svatý Pavel o klamání lidí, o lstivosti, která chce svést k bludu (srv. Ef 4,14). Mít jasnou víru, podle kréda církve, se často označuje za fundamentalismus, zatímco relativismus, totiž nechat se vláčet ‚sem a tam závanem kdejakého učení‘, se jeví jako jediný postoj odpovídající moderní době. Buduje se tak diktatura relativismu, která neuznává nic za definitivní a jejíž poslední mírou je vlastní já a vlastní chtění. My však máme jinou míru: Božího Syna, pravého člověka. On je mírou pravého lidství. ‚Dospělá‘ víra není ta, která se nechá vláčet vlnami módy a posledních novinek; dospělá a zralá víra je vírou hluboce zakořeněnou v přátelství s Kristem. Toto přátelství nás otevírá všemu, co je dobré a dává nám kritérium pro rozlišování mezi pravým a falešným, mezi klamem a pravdou. K této dospělé víře musíme dozrávat, k této víře musíme vést Kristovo stádo. A právě tato víra – jediné víra – buduje jednotu a uskutečňuje se v lásce. Svatý Pavel nám v této souvislosti říká krásná slova – na rozdíl od neustálých peripetií těch, kdo jsou jako děti zmítané vlnami –: konat pravdu v lásce, jako základní směrnici křesťanského života. Pravda a láska splyvají v Kristu. Nakolik se přiblížíme Kristu, natolik splynou pravda a láska i v našem životě. Láska bez pravdy by byla slepá; pravda bez lásky jako ‚cimbál zvučící‘ (1Kor 13,1).“

Od pontifikátu Benedikta XVI. lze podle pana velvyslance očekávat rozvázné politické postoje, silné sociální citění (odsoudil nejen marxismus, ale také bezohledný kapitalismus), energické prosazování spravedlnosti, míru a lidských práv ve světě a především pevné postoje v otázkách utrácení nenarozených, eutanázie, homosexuality a genových manipulací.

Respektovat Boží zákon a tradici

Pokud jde o reformní návrhy zejména evropských katolíků, Ratzinger jasně formuloval již před lety ve svých knihách rozhovorů (Sůl země, v češtině

Křesťanství na prahu nového tisíciletí, 1997, Bůh a svět, 2001), že tyto problémy (mimo jiné: kněžská služba žen, otázky celibátu, otázky sexuální morálky...) jsou řešeny v nekatolických křesťanských církvích. Jinými slovy, má-li církev zůstat církví apoštolskou a katolickou, musí respektovat Boží zákon a tradici, na nichž spočívá.

Je-li třeba reforem, reformovat se musí sami katolíci k dospělé a zralé víře, návratem k pramenům, k životu podle evangelií, k přátelství s Kristem, nikoli svatá římská církev změkčováním pravidel.

(RED)

Vodorovně: **A.** malajská dýka; **PRVNÍ DÍL TAJENKY;** bicykl – **B.** Čapkov drama; jméno zpěvačky Pavone; ženské jméno; dravec; pravoslavný duchovní – **C.** zkratka Spojených států; předák; nahromaděný majetek; nebo; italský souhlas – **D.** chemická značka vodíku; řeka v Polsku; restaurační zařízení; posvátný býk; spad; chemická značka síry – **E.** protějšek; 60 kusů; zkratka délkové míry; nájezdník; dvakrát snížený tón – **F.** český kronikář; ozdoba; sourozenec – **G.** mořský kytovec; druh malířské techniky; citoslovce tišení; mezinárodní smlouva; chyba ve hře (slangově) – **H.** nota; dánská dutá míra; domácí ženské jméno; blboun nezapný; slavnostní síň; autoznačka Turecka – **I.** SPZ Maroka; členský stát Brazílie; dřívější název družstva zlatníků; chemická značka bizmutu – **J.** písmeno abecedy; řecký bajkař; řeka v Horní Voltě; druh ořechu; vylihlé rybky – **K.** DRUHÝ DÍL TAJENKY. **Svisle:** **1.** kolo; japonské souostroví; Amilův druh – **2.** Evropan; divadelní závěs; cizí mužské jméno – **3.** Brit; stavební sloh; hlas hada – **4.** prudký svah; SPZ Komárna; zušlechtěné železo – **5.** starší literární Almanach z 19. století; rmut; skřípe – **6.** ruské ukazovací zájmeno; myslivecké zařízení; zkratka evropské organizace novinářů – **7.** ukazovací zájmeno; ptačí citoslovce; řemen (zastarale); Ludolfovo číslo – **8.** obráceně; dobře zápalná surovina – **9.** původní obyvatel Peru; zákrsek; pobídka – **10.** kobka; zakončení šachové partie; druh mariášové hry – **11.** druh vývoje; kancelářská potřeba – **12.** otázka slovensky; umělkyně; domácí mužské jméno; douška v dopise – **13.** papoušek; německá země; shluk lidí – **14.** píce; část úst; předzvěst záchvatu – **15.** pomluva; starý obyvatel Německa; oznámit úřadům – **16.** obyvatel pralesa; francouzská pevnost; odvar – **17.** úděl; zdrobnělé domácí ženské jméno; atletická disciplína – **18.** kopie; obyvatel části Německa; lékařský praktikant

BŘEZEN, ZA KAMNA VLEZEM aneb jarní prázdniny na horách

Jistě jste si všimli, že se letošní zima poněkud protáhla, alespoň co se týče sněhové pokrývky. To ovšem uvítali příznivci zimních sportů z naší farnosti a využili tak možnosti týdenního lyžování ve Špindlerově Mlýně. Ubytování bylo předem zajištěné pro účely zimní chaloupky, která se měla konat od 13. 3. do 19. 3. 2005. Plánovaná chaloupka však byla poprvé v historii zrušena, a to z prozaických důvodů. Nedostatečný počet přihlášených mladších kamarádů.

Naštěstí jsme tady ještě my, bývalí mladší kamarádi, kteří kdysi jezdili coby děti. S nadšením jsme zaplnili uvolněná místa. A tak se nás nakonec sešlo jedenáct ve věku od 13 do 22 let. Bydleli jsme v horském středisku Eljon, které vzniklo po zrekonstruování tamější dvousetleté fary. V těsné blízkosti se nachází kostel sv. Petra a nedaleko odtud, asi 20 minut pěšky, jsou dvě vyhledávané sjezdovky: Svatý Petr a Medvědin. Vyzkoušeli jsme obě. Někteří z nás též noční lyžování na Hromovce.

Jeden den jsme pro zpestření udělali změnu. Polovina z nás šla na sánkařskou dráhu, a ti „odvážnější“ si půjčili snowboard a snažili se ovládnout tento skutečně prkenný

nástroj. Až na pár modřin a naraženin jsme z tohoto usilovného boje o rovnováhu vyvázli ve zdraví. Z vlastní zkušenosti bych snowboarding doporučila až na samotný závěr týdne, protože budete opravdu hodně unavení a nebudou vám síly na sjezdování. Pravdou je, že většina z nás to zkoušela poprvé, a proto není divu, že nám tento sport dal hodně zabrat. Teprve, když jsem vyzkoušela obojí, naučila jsem se více než dříve tolerovat snowboardisty. Vždycky mi vadilo, že nám sjezdařům ničí upravený povrch tím svým strouháním sjezdovky, namísto aby dělali elegantní obloučky. Záhy mi došlo, že to není úplně pravda, protože ti zdatnější sjezdovku neničí. Z pozice úplného začátečníka snowboardáka jsem ocenila, že mi nikdo nevynadal za to, že jsem ničitelem tentokrát já sama.

Závěrem bych chtěla všem mým vrstevníkům poděkovat za příjemný pobyt a především za to, že mi na chvíli umožnili nahlédnout zpátky a zavzpomínat na doby, kdy jsem s nimi ještě jezdila na chaloupky jako mladší kamarádka.

SPORTU A CHALOUPKÁM
ZDAR!

Janina CERHÁKOVÁ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
A																		
B																		
C																		
D																		
E																		
F																		
G																		
H																		
I																		
J																		
K																		

Nápověda: ACRE, LIPA, UORK

FARNÍ AKADEMIE

Rodiny, rody a rodinná terapie

Tak zněl název přednášky naší Farní akademie, která se uskutečnila třetí dubnovou nedělí. Přednášející MUDr. Halka Korcová pracuje jako terapeutka Rodinné poradny (www.dumrodin.cz), sídlící v Mateřské škole Alšovy sady v Praze 4. Věkový průměr posluchačů byl snad nejvyšší v porovnání s přednáškami, které se za mého organizačního a propagačního působení ve Farní akademii uskutečnily. Pochopitelně především mladé rodiče zajímá, aby jejich rodina zajišťovala harmonické vztahy. To nakonec potvrdily i první věty přednášky – v rodině dostáváme nejvíc, dobrého i zlého, nikde si nedělají lidé tak krásné a tak strašlivé věci jako v rodině.

Dynamika rodiny

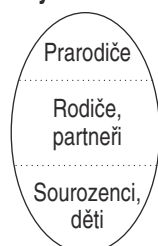
První část přednášky byla věnována dynamice rodiny – čili co členové rodiny dělají.

Protože spolu mluví každý den, mají dojem, že si navzájem rozumí a že se znají tak, že si čtou myšlenky. Ve skutečnosti se o druhém nemohu dozvědět nic, když se ho na to nezeptám, nebo když mi to sám nesdělí. Nebo jinak: druhý člověk se o mých citech a emocích nedozví, když mu je nesdělím.

Podobně je to s komunikací přání. Někdy to skoro vypadá, jakoby se lidé styděli mít přání a potřeby, jakoby vyjádřit své přání a potřebu bylo něco nemravného. Tíhli lidé ale nepovažují za nemravné a nestydí se trestat své partnery a děti za to, že jejich přání a potřeby neuhodli a nesplnili.

Je tedy třeba pečovat o to, abychom se navzájem slyšeli a rozuměli druhému. Velmi se vyplatí stanovit si pevný čas, kdy spolu budeme s partnerem mluvit, kdy si budeme moci navzájem objasnit nejasnosti ve vzájemných sděleních, říci si, co nám vadilo, jak jsme se cítili. Přednášející doporučila si vyhradit v denním programu k tomuto účelu 20 minut.

Struktura rodiny

Na rodině si všímáme, jak jsou rozděleny pozice a role, a jak jsou naplňovány. Rodina může zahrnovat subsystém prarodičovský, partnerský (jeho účelem je dobrá funkce manželství jako základu rodiny), rodičovský (jeho účelem je péče o děti a o jejich socializaci) a sourozenecký – dětský (jeho účelem je růst, vyspívání a konečně separace z pri-

mární rodiny). Hranice mezi subsystémy mají být jasné a přitom komunikačně propustné. Při strnulých hranicích a nepropustné komunikaci například jeden z rodičů nekomunikuje se svými dětmi přímo, ale potřebuje na to nějakého prostředníka, někdy je to jedno z dětí, které má zvláštní postavení, někdy je to prarodič. Propletené hranice jsou v rodinách, kde není jasné, kdo je dospělý a kdo je dítě, někdy jsou „jediní dospělí“ v rodině prarodiče a rodiče tvoří s vlastními dětmi sourozeneckou skupinu, někdy uzavírá jeden z rodičů kvazipartnerský vztah s jedním dítětem a druhý partner je vytlačen.

V rodině hrajeme a naplňujeme mnoho rolí. Žena je manželkou a tolikrát matkou, kolik má dětí. A podobně muž je manželem, otcem je však tolikrát, kolik má potomků. Když si zakreslíme mapu (schéma) vztahů vybrané rodiny, vznikne poměrně hustá síť. Prvním krokem k vytvoření této sítě je, když se manželům narodí první dítě, přičemž vznikne vztahový trojúhelník. Je dobré o tom vědět, hlavně proto, aby se nikdo neocitl trvale ze vztahů vyřazen.

Základní pokyn přednášející směrem k rodičovskému páru zní: pěstujte svoje partnerství, čím budete jako partneři pevnější, tím lépe budete schopni být pevnými body této husté, pohyblivé sítě, zvané vaše rodina.

Každá rodina má velmi důležitý úkol: naplňovat potřeby všech svých členů. Nerovnováha vznikne, když někdo dostává příliš málo a někdo příliš mnoho. Pak rodina jako zdroj uspokojení začne selhávat. To je provázeno konflikty, které jsou vědomé, nebo i nevědomé. V této chvíli vzniká poruchový příznak, který je náhražkovým řešením zvrátit nerovnováhu. Takovým příznakem může být to, že dítě začalo nesnesitelně zlobit, že má podivný ekzém, že začalo rodičům krást peníze, má léčbě vzdorující kašel, nebo bije svoje sourozence.

Klientem pro rodinného terapeuta je celá rodina. Potíže, které má jeden člen, pro rodinného terapeuta jsou výrazem nějak nevýhodně uspořádaných vztahů v rodině. Rodinná terapie nehledá viníka, hledá lepší uspořádání pro rodinné vztahy, jehož výsledkem je vymizení příznaku.

Dospívání dítěte

V tomto období je dítěti jeho prostředí, ve kterém to dosud dobře fungovalo, těsné. Narůstající konflikty jsou něčím jako porodní síly, které umožňují, aby dorůstající dítě opustilo „rodinnou dělohu“.

Kolem 12.–13. roku věku se dítě potřebuje přiblížit matce, potřebuje, aby mu byla matka k dispozici. Mezi 15.–16. rokem naopak potomek vyžaduje otce. Dcera, která se k matce přibližuje, potřebuje být od matky

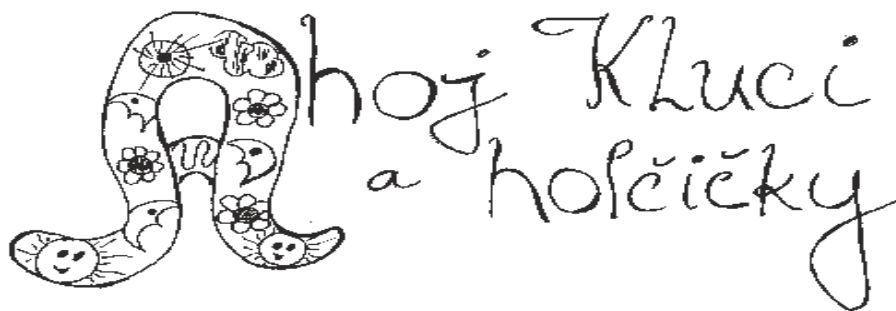
přijata a zasvěcena do ženského světa. Tato dceřina potřeba blízkosti s matkou může mít i podobu velmi náročnou – hádky, neprospívání, tělesné příznaky – tím vším si dcera říká o máminu pozornost. Dcera si potřebuje ještě naposledy prohlédnout, jaký má její matka postoj k mužskému světu, jak pojmenovává svůj vztah k otci jako partnerovi, jak žije své ženství. Přitom matka čelí tomu, že se dcera prodírá do jejího teritoria a chce tam být ne už jako maminka pomocnice, ale jako samostatná žena. Krom toho je někdy matka rozpačitá z toho, že její velká dcera se dožaduje tělesného kontaktu a blízkosti. Když dcera dostatečně nasýtí svou potřebu matky, vydá se na cestu k otci. Matka a dcera, které se ještě nedávno spolu „híhaly“ v kuchyni, na sebe ječí, eventuálně každá pláče v jedné místnosti, a otec zuří na obě. Jeho úkolem teď bude převést dceru jako ženu vybavenou ženstvím od matky do mužského světa, kde si dcera bude jednou vybrat životního partnera. To co nyní dcera potřebuje, je trávit čas s otcem bez přítomnosti matky, zažít, že ji otec má rád nejen podmíněnou láskou podle výkonů, ale že ji obdivuje jako ženu.

Syn se na počátku rovněž vydává nejdříve k matce. Má to těžší v tom, že se vydává k osobě druhého pohlaví v časnějším věku. Potřebuje si z matčiny blízkosti vzít do dospělosti zážitek láskyplného partnerství se ženou. Bude to potřebovat, aby jednou rozuměl své vlastní ženě v jejich vztahových potřebách. Toto sblížení s matkou může vypadat velmi ideálně – krásné období, kdy syn vede s matkou dlouhé filozofické rozpravy, ale podobně jako dívka si o máminu pozornost může říkat krádežemi, zhoršením prospěchu a podobně. Po nějaké době je mu ten prostor malý a syn se vydává na cestu k otci, matka se musí vyrovnat s tím, jak ho k sobě jako dospělého již emočně nevázat.

To, co syn od otce v této době potřebuje, je přijetí, ať už syn provádí cokoli. Otec a syn spolu potřebují sdílet čas, nejlépe při společné činnosti jako stavba, práce na zahradě, lov, sport, cokoli, co umožní, aby spolu mohli ritualizovaně soupeřit. Syn bude muset obstát ne slovy, ale činy. Dovolí-li otec, aby syn porušil generační bariéru, je mu poprvé mužským dospělým partnerem. Syn mimo to vidí otce i jako chybného a hledajícího muže. Nadále ho nebude již potřebovat ani demonizovat, ani nekriticky obdivovat.

Rodiče si mohou oddychnout, jejich dospělé dítě je na světě, je jiné než oni, leckdy nepochopitelné, ale od svých rodičů dostalo dvojí důležité požehnání, může jít vlastní cestou.

(EŠ)

Hepčí, hepčí, hepčí – ty rozkvetlé stromy mi ale dávají zabrat. Tolik jsme se těšili na jaro, na teplíčko a krásné slunce a teď tohle. Vy jste, děti, určitě statečnější a pokud vás trápí nějaká alergie, tak se tomu smějete a hrajete si venku vesele dál.

Za chvíli tady budou prázdniny a s nimi plno krásných zážitků u babičky, v lese nebo u moře, případně na výletě s maminkou a tatínkem. To bude žůžo. Já se tedy nejvíc těším, až půjdu do lesa sbírat borůvky. Víte děti, my svíčky jsme normálně bílé, ale když upadnu do borůvek, tak mám kabátek celý červený a fialový a zoubky jsou taky fialové, a bojí se mě kdekdo, dokonce i veverka a strakapoudi, kteří nikdy svíčku v lese neviděli, natož aby byla upatlaná u borůvek. Ale já vám prozradím tajemství – mě to hrozně baví.

Přeju vám krásné prázdniny, plné dobrodružství, ale jenom takových, co vás baví, jste pořádně zapatlaní, ale nic se vám přitom nestane.

Přemýšlel jsem, jaký úkol vám dám na prázdniny, a vymyslel jsem si na vás pořádný! Hrajete o dva volňásky do zoologické zahrady, tam se totiž narodila krásná gorilka, co umí trhat lístečky z větví a kouká se zvědavě na svět. Tak cenu znáte a bum, bum, bum, tady je úkol:

Nasbírat co nejvíce krásných malých kamínků na místě, kde se vám o prázdninách bude líbit nejvíc, a namalovat obrázek, jaké místo to bylo. Do 30. září ty obrázky a kamínky noste do sakristie otci Bedřichovi. Vítěz dostane volňásky a půjde se podívat na gorilku a plno ostatních zvířátek.

Zdraví vás váš KRISTIÁN

Pohádka na prázdniny O SPLNĚNÉM PŘÁNÍ

Bylo to takhle ke konci školního roku v jedné malé škole, kde všechny děti plánovaly, jaké veliké cesty s rodiči je v letošním létě čekají. Jenda pojede až do Recka a bude se učit potápět. Mirek napřed s tátou vyleze na vysokou skálu a potom pojedou na kolech pořádnou trasu. Evička se bude učit hrát tenis u kamarádky na letní chalupě, a když jim bude horko, tak se vykoupají ve velikánském bazénu. Děti se hlasitě předháněly se svými plány a nikdo si nevšímal malé Olinky, co seděla v lavici u okna. Byla tichá jako pěna a s otevřenými očima a pusinkou poslouchala velkolepé plány ostatních dětí. Jí nečekalo nic zajímavého. Maminka s tatínkem se pořád doma hádali a vypadalo to, že úplně zapomněli, že ve vedlejší pokojíčku je strachy bez sebe malá Olinka, která by si taky přála plánovat podobné prázdniny jako ostatní děti. Babička byla daleko a představa prázdnin strávených ve velikém městě, kde v horku i ptáčky zalézají do krovů, jí nepřiná-

šela žádnou radost. Svoje přání namalovala Olinka na papír. Byla tam jak maminka, tak tatínek, mezi nimi se smála malá holčička – Olinka, a v pozadí se tyčil nějaký veliký hrad, který právě objevili a prozkoumali. Obrázek nechala ve školní tašce a zapomněla na něj.

Jednou večer se maminka Olinky rozhodla, že se podívá do školní aktovky své holčičky, chtěla zkontrolovat jestli Olinka je pořádná a stará se o své věci do školy. Když se vrátil tatínek z práce, našel u stolu uplakanou maminku, jak se dívá na nějaký obrázek. Posadil se a maminka mu beze slova podala obrázek jejich holčičky. Ten večer si povídali dlouho do noci a rozhodli se, že dají své Olince velikánský dárek. Pojedou společně v létě na prázdniny, budou objevovat nové hrady a toulat se po lese a pokusí se zapomenout na svoje spory a hádky.

Druhý den ráno seděla v jedné malé škole nejšťastnější Olinka na světě. Bude mít prázdniny s mámou a tátou. (HS)

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				

Nápověda: TEIN, všechna slova začínají stejným písmenem

1. posvátný zákaz 2. kyt 3. jednotka hmotnosti 4. lomcuj! 5. příslovce místa 6. obratný kousek 7. omastky 8. příbuzná 9. nájemní automobil 10. zůstává 11. alkaloid v čaji

HURÁ, ODPOČÍVAT!

Prázdniny na sebe nedají dlouho čekat. Všichni si potřebujeme vydechnout a načerpat nové síly. Přejeme vám, abyste si tento čas a své dovolené užili a aby Pán byl s vámi na všech vašich cestách.

Vaši katechéti
Jarmila, Markéta, Eva R.,
Eva P., Maruška

PRÁVNÍ OKÉNKO

LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD JAKO SOUČÁST ÚSTAVNÍHO POŘÁDKU ČR (příběh ze soudní síně)

Jmenuje se Viktor Danihel (42 let), narodil se v cikánské rodině, rodiče nejsou známi. Od dvou let do osmnácti žil v dětském domově. Vychodil ZDŠ s dobrým prospěchem, neopakoval, chování dobré. Vyučil se zedníkem. Po opuštění dětského domova pracoval jako zedník. Žil sám v bytě 1+1. Neuváženou bytovou transakcí (na doporučení známého ze stejné komunity) přistoupil na fiktivní výměnu bytu s výhledem ještě získat finanční prostředky. Nezískal ani jedno. Ocítl se však ve stavu bezdomovce. Situaci bytu řeší soudní cestou. Tento náhlý skutkový stav ze dne na den neunesl, a tak chtěl problém ukončit skokem z okna do světlíku z druhého patra. Nezabil se. Zlomil si obě stehenní kosti. Byl hospitalizován v psychiatrické léčebně Bohnicích. Od roku 1955 do roku 2001 celkem čtyřikrát. Podle psychiatrického a psychologického posudku byla doporučena úplná nespůsobilost. Soud tedy rozhodl o nespůsobilosti.

Od roku 1999 opakovaně žádá soud o navrácení svéprávnosti. Soud vždy s podporou opatrovníka přemluví tohoto člověka, aby svou žalobu vzal zpět. Naposledy v únoru 2005. Zpět vzetím se soudu zjednodušuje jeho odůvodnění výroku soudu a žalovanému se znemožňuje možnost odvolání v merituu věci.

Při jednání byla vyžádána právní pomocí žalobce od Advokátní komory vznesena zásadní námitka opírající se o Listinu základních práv a svobod ustan. čl. 8 odst. 2

„Nikdo nesmí být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku.“ Závěr současného soudně znaleckého posudku z oboru psychiatrie neprokázal duševní chorobu jako takovou, tedy psychózu. Žalobce trpí pouze lehkou mentální retardací, a je posuzo-

ván za neschopného jednat s úřady. Na návrh znalce však bude opět čekat dva roky nové podání.

Oproti tomu soud ve svém odůvodnění pro zastavení řízení se opírá o vyslovený jeho návrh na zpět vzetí žaloby, tedy o návrh nespůsobilého člověka. Se vznesenou námitkou advokáta se soud vůbec nevypořádal.

Toto téma navazuje na nedávné prezidentovo zamítnutí nových soudců z důvodu nezpůsobilosti vykonávat tuto funkci pro jejich věk i přesto, že splnili zákonné podmínky, včetně tříleté soudní praxe. Samosoudce, který soudil tento případ, byl středního věku. Je na úvaze, zda „mladý soudce“ je horší než soudce zatížený minulostí, který soudil v prostředí, které potlačovalo lidská práva a svobodu.

Tak si myslím, že politik a zejména soudce na vrcholném místě by měl být věřícím člověkem. Pak by přirozenou cestou chápal, že taková funkce získaná ve společnosti je především možností, jak sloužit spravedlivě dobré věci. Politika a kalkulace moci (tedy i u soudců) není vždy tak důležitá. Když ji chce člověk dobře vykonávat, musí mít od ní aspoň někdy svobodný odstup. Politik a soudce je špatný, a taký nebezpečný, když nezná hranice významu své funkce. Odpovědí na ten největší dar – že Bůh se stal člověkem – bude, když se i člověk poctivě vynasnaží stát se plněji člověkem.

Demokracie, to není jen systém právních, politických a ekonomických institucí, je to určitá kultura, kultura lidských vztahů. O tuto kulturu je třeba soustavně pečovat. Je nutné cítit sounáležitost se stále větší skupinou lidí. Pokud ji odmítáme, vyřazujeme se z ní.

JUDr. Dalibor ČERTOK

Kostel Panny Marie Královny míru

ADRESA

Římskokatolická farnost
u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36
142 00 Praha 4-Lhotka
Telefon: 241 490 910
Internet: www.lhotecka.farnost.cz
e-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

Ne	– 8.00, 10.00, 18.30
Po	– 8.00
Út	– 18.30
Št	– 8.00
Čt	– 8.00
Pá	– 15.00, 18.30
So	– 16.00

* * *

V květnu, kromě soboty, každý den v 18.30 májová pobožnost a v pondělí a čtvrtek odpadá ranní mše sv. v 8.00.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv den. Je třeba se včas ohlásit na farní úřadě.

Svátost oltářní je možno přijímat dvakrát denně při mši svaté, na požádání i jindy.

Svátost smíření – sv. zpověď – lze přijmout před každou mší svatou, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných, spolu s pokáním a přijetím Těla Páně, je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o ústavu Domov důchodců i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči.

Svátost manželství je třeba ohlásit duchovnímu správci alespoň tři týdny předem.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTĚRNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna.

DĚTSKÁ MŠE SVATÁ

Do června první neděli v měsíci v 10.00 hodin.

POZVÁNÍ NA ČAJ

Každé druhé úterý v měsíci od 15.00 hodin v kapli sv. Václava pro dříve narozené a všechny, kteří nechtějí být sami.

POMOC POTŘEBNÝM

Možnost setkání se skupinou pro pomoc potřebným vždy 1. pátek v měsíci v 15.45 v kapli sv. Václava. Tel. 241 494 435.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

V kapli sv. Václava mše sv. se střídá s bohoslužbou slova vždy ve středu v 16.00 hodin.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v sudém kalendářním týdnu v 15.00 hodin mše svatá.

FARNÍ KNIHOVNA

Každé úterý od 17.00 do 18.30 s výjimkou července a srpna.